

Горан Самарџић
ШУМСКИ ДУХ

Културна установа
Б Л Е С О К

ЕДИЦИЈА

с.р.

СОВРЕМЕН

Р О М А Н

своерачно

Copyright за македонското издание: © Културна установа Блесок, 2012.
Copyright of the translation: © S. Fischer Foundation by order of TRADUKI
Сите права се задржани.

Ниеден дел од оваа публикација не смее да биде репродуциран на кој било начин без претходна писмена согласност на издавачот.

Објавувањето на ова дело беше поддржано од ТРАДУКИ, книжевна мрежа, на која ѝ припаѓаат Сојузното министерство за европски и меѓународни прашања на Република Австрија, Министерството за надворешни работи на Сојузна Република Германија, швајцарската културна фондација Про Хелветија, КултурКонтакт Австрија, Гете Институтот, Агенцијата за книги на Словенија ЈАК, Министерството за култура на Република Хрватска и фондацијата „С. Фишер“.

traduki 

CIP – Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека „Св. Климент Охридски“, Скопје
821.

САМАРЦИЌ, Горан
Шумски дух / Горан Самарциќ. - Скопје : Блесок, 2012. - 164 стр. ; 21 см.
- (едиција с.р. ; кн. 23)
Превод на делото: Šumski duh / Goran Samardžić
– Белешка за авторот: стр. .159

ISBN 978-9989-59-372-7
I. Samardžić, Goran види Самарциќ, Горан
COBISS.MK-ID

Горан Самарџиќ

ШУМСКИ ДУХ

Превод од босански:
Катица Гароска Ацевска

Културна установа
Б Л Е С О К
2012

Од еднаш пред нас претрча зајак. А еден од нас го покажа со рака. Тоа беше толку прекрасно. Денес повеќе не се живи ниту зајакот, ниту оној што го покажуваше.

0.

Штом ги отворив очите, се сетив дека Даниел е мртов. Лежев во креветот и се навикнував на тоа.

Војната беше речиси готова.

Од неа останаа само опашки.

Куршумите со мака излегуваа од цевките, а гранатите потфрлуваа. Им недостасуваше сила да ја достигнат целта.

Експлозиите фалшираа во далечината и рикаа во празно.

Повеќе не убиваа, само правеа бучава.

Во текот на ноќта дождот се изнапаѓа, а ветрот се изнадува.

Времето ја покажуваше својата подобра страна.

Во мислите, врз купот мртви, го додадов Даниел и трепнав.

Низ прозорецот, матен од најлонот, сонцето се разлеваше и собата ја боеше во жолто.

Таа боја ми го поправи расположението.

Рипнав од креветот и влетав во бањата.

Во чест на крајот од војната потрошив цело буре вода, не остана ништо што не измив.

Сакав чист да го започнам својот прв роман.

Ми се брзаше.

Едниот во мене диктираше, а другиот пишуваше.

И тоа вака:

1.

Еднаш, одамна, кога збирот на моите години почнуваше со еден, а не со четири, Даниел беше најчудниот лик што го познавав. Зошто токму него го издвоив од останатите, допрва ќе ви кажам. И однадвор, и однатре беше различен од мене. Имаше крупни очи, долги трепки, тенка и просирна кожа низ која се гледаа вените, па и скелетот. Беше премногу убав за машко и некако на половина пат до жена; толку вит и тенок што беше дури просирен. Од стапалата до косата наликуваше на својата сестра, па имав чувство дека и со него сум спиел.

Се шминкаше и ги лакираше ноктите со желба да стане верна замена за девојка. Претпочиташе да излегува облечен во фустан, натопорен на високи топуци, со гради направени од цврсто стуткани чорапи. Во нашиот град, кој трпеше и полошо во желбата да наликува на метропола, Даниел беше исклучок. Луѓето се смееја, или се гнасеа, а јас навивав за него. За нас тој беше украс, за другите изрод. Кога Даниел ќе прошеташе по улица маскиран во женско, имавме на што да се одушевуваме. Цел ден го минувавме на ќошето копнеејќи нешто да се случи. Беше здодевно, а Даниел ни помагаше нешто да доживееме.

2.

На патот на среќата на Даниел се испречи неговиот роден татко – Ацо. Носеше прекар какви во нашиот град ги имаше безброј. Пушеше луле од кое очите солзеа. Брадата му мирисаше на тутун и на загорено печено месо. Од пијалаци признаваше само руски чај. Повеќе се налеваше со него, отколку што го пиеше. Се слушаше како му клумка во стомакот.

Ацо не знаеше како се кроти бес. Пареата од неговиот бес не трпеше капак. Најчесто го манифестираше под ведро небо, а ние му бевме публика. Само целосна заспаност и умор можеа да нè тргнат од улицата. Не реагиравме отворено на временските прилики. Важно беше само да не сме дома.

– Еј, стари, зошто го тепаш синот!?

– Каков син, бе, педер! – се провикнуваше Ацо – газодавач, ууууф! Болен човек, бре!

Даниел не плачеше. Само чекаше татко му да го заболат рацете.

3.

Дотогаш сметав дека е човек болен само ако лежи в кревет. За првпат слушнав дека може да се биде болен на таков начин како Даниел: здрав, а болен. Даниел беше закачен за животот со невидливи конци што не мируваат ниту додека спие. Неговиот

шарм и сличност со девојче, додека беше мал, преминаа во нешто од што тато Ацо се гнасеше. Движењата и манирите на Даниел му паѓаа потешко од шлаканица.

Даниел, од дното на душата, копнееше да заведува. Порасна, а со него пораснаа и неговите пороци.

Татко му го испрати Даниел на повеќемесечно лекување во странство. Таму му вбризгувале машки хормони и му го переле мозокот од потребата да се допаѓа. Но, неговата природа, во војната со хемикалиите, ја однела победата. Се врати ослабен и избоцкан, со лице на човек кој преживеал бродолом.

Поради Даниел таткото ја замразил сопствената мајка, бабата на Даниел. Оваа теза ја поткрепиле наодите испишани на студен, докторски јазик. Бабата, веднаш по раѓањето, го зела Даниел кај себе. Скришно од синот, го облекувала во фустанчиња вообразувајќи си дека има внука. Единствениот негов машки прерогатив бил закопан длабоко во пелените и, во тоа време, малку важен. Даниел се сродил со желбата на својата баба да биде девојче. Научил од тоа да извлекува корист. Колку повеќе се преправал дека е она што не е, толку му било подобро. Под лупата на вниманието од својата баба се чувствувал уште помал и посладок.

4.

За Александар Поповиќ, таткото на Даниел, не знам ништо, освен дека, можеби, е уште жив. Беше мрачен и крут. Потсетуваше на столбот околу кој игравме брканица. Кон луѓето од педесет години немав милост. За мене беше тешко дури и да избројам до педесет, а не да живеам толку години. Сметав дека постојат многу начини животот да се скуси и на време да се прекине. Не сакав да умрам стар и збрчкан, со кожа што смрди на кисело и со маст против болки. Наместо да ме сожалуваат кога ќе умрам, сакав да се одушевуваат од мене. Гледајќи еднаш во другарот кого го убија со нож, почувствував завист. Беше важен зашто умре кога беше во зенитот, опкружен со луѓе чија единствена предност е во тоа што се живи. Смртта го снајде во мигот кога беше најубав и најсилен.

Улогата на господинот Александар се сведуваше на тоа да го тепа Даниел и да очајува што е таков. Не ми беше јасно како може да се надева дека Даниел ќе стане поинаков. Природата во врска со него се премислила и, во последен миг, му подметнала машки пол. Можеби, на некоја друга планета, Даниел би го третирале поинаку, зашто беше сложен и двоен, но кај нас, на Врачар, повеќето во него не гледаа човек, туку педер.

5.

Драмата на таткото кој залудно го тепа синот, нам ни се чинеше смешна. Ниту на татковците на моите другари не им беше лесно. Некои меѓу себе и синот кренаа сид на молк, други се преправаа дека созревањето и преминот во возрасни е оптичка илузија – игра на светлината која од децата создава монструми.

Мојот татко се вбројуваше во третиот, идеален вид. Ме полека со гориво на љубов за цел живот. На тој погон и понатаму летам. Којзнае кога ќе запрам.

6.

Замислувам едно родословно стебло и на него две гранчиња – Дијана и Даниел. Какво фајде што се млади и убави, кога стеблото што ги држи е сосема гнило. Гранчињата се истанчиле и се издолжиле; само се чекало кога ќе се скршат. Пропаѓаа со многу шарм, како пеперуги. Не вредеше да ги спасуваат. И вакви ми се допаѓаа.

Од блиски роднини имаа и тетка која дури на триесет години научи сама да јаде. Имаше очи слични на Даниел и на Дијана, но празни. Тешко можеше да се открие во што гледа. Остана на ниво на дете воспитано што помалку да паѓа во очи. Ја посадија во едно ќоше, на стол што се врежал во подот. Гледано однадвор, ништо не ѝ го олеснуваше животот, дури ни нашите благи погледи. Откако ја исчистија од доцната бременост, секојпат на тој ден се превиткуваше и плачеше, иако немаше претстава за датумите. Останатите денови од годината беше мирна. Скаменета во својата состојба,

како бубачка во кожурка. Врвката на која ја држеа се протегаše најдалеку до кукниот праг.

Дијана и Даниел беа нежни кон својата тетка; на извесен начин дури и одушевени што тетката се родила луда. Не ја криеја гордоста дека во нешто, што старите Грци го сметале за дарба, таа отишла до крај. Ја бакнуваа и ја тераа да повторува неколку научени реченици, а јас се смеев, и тоа гласно. Од двете крајности што ги предизвикува погледот на ретардираното суштество, јас ја одбрав повеселата. Ме обземаше среќа што сум нормален и што свесно управувам со она што ме прави таков. Се послужив со тетката за да почувствувам колку ми е убаво. Покрај такво суштество самиот се чувствував поскапоцен.

7.

Во почетокот ми беше чудно што Даниел и Дијана се близнаци и што се разликуваат само по она меѓу нозете. Се плашев да не се вљубам и во него. Со сето свое битие копнееше некој да го гушне и да го здружи. Губеше трпение и хистерично се нафрлаше, па почнавме да замислуваме како би изгледало тоа со него. Тој уште не беше девојка, но се приближуваше кон полот што нè збудуваше.

Се случи сите заедно да завршиме во скривницата од мојата зграда, во Хаџи-Проданова улица бр. 2. За да биде помалку грдо и студено, ја излепивме со постери и со картони од јајца, а на бетонот ставивме стар душек. Од душекот сиркаа валма волна и памук. Овде-онде ќе пролазеше и по нешто живо.

Студената и тврда утроба на подрумот стана помека, создадена во неа да се доживее нешто ново. Не дозволивме животот да ни тече во празно. Кога дојде ред на мене, застанав да размислам. Одеднаш исчезна храброста да ја изневерам Дијана со нејзиниот брат. Сега одблизу се уверував дека тој не е женско, туку машко, и дека поради тоа ми оди на нерви.

– Што е?

– Се плашиш да не му направиш бебе?

- Па, самиот сакаше.
- Акни му го! – викна Гане.
- Не можам – реков.
- Не ми се дига.

Гледајќи од високо во задникот на Даниел и во тенкиот 'рбетен венец, размислував дека сè мора да помине, па и ова. Што друго можевме, освен да бидеме во подрум и да го испробуваме животот. Горе, над нас, во становите преградени како саке од пчели, дремеа луѓе на кои не сакавме да наликуваме. Нè опоменуваа што прават годините. Најдобро знаеја дека од нешто се плашат. Сенешто правевме за да ги одржиме во страв. Им ја убивавме надежта дека ќе бидеме различни. 'Ржевме и се залетувавме во нив, па се чинеше дека ги мразиме. Одушевени бевме колку се спремни да поднесат, само ништо да не ги боли. Добро се чувствуваме што возрасни луѓе, родени одамна пред нас, ги доведуваме во толку тажни состојби. Во нашата зграда имаше една жена која трепереше кога ќе нè видеше и еден човек кој плаќаше за да помине непречено. Ни недостасуваа непријатели, па силум ги создававме. Единствено ги сакавме животните, особено птиците, зашто можеа да одлетаат.

8.

Даниел стана и ги навлече фармерките. До болка му се врежаа во газот и во јајцата. Си забранив самиот себеси да гледам во тој правец. Кога ќе го скриеше патлакот меѓу бутките и ќе ги вкрстеше, потсетуваше на згодна женска. Благ и, некако против моја волја, пријатен мирис од неговата снага ми ги печеше ноздрите. Одвај чекав тоа суштество, растргнато меѓу два пола, да си замине и со себе да го одвлече својот мирис. Се засрамов; имав чувство дека ми поцрвенеа и рацете и нозете, не само лицето.

– Синџирчето, каде ми е синџирчето? – прашуваше Даниел. Со раката пребаруваше по вратот. Џбараше по бетонот. Молеше бога нешто да светне во темнината. Не доаѓаше предвид да се запали ламба.

- Какво синџирче, бе?
- Златно, со крст.
- Не го ни имаше.
- Го имав. Некој ми го зеде. Од баба ми е.
- Марш во мајчина и ти, и баба ти. Што мислиш дека за толкаво уживање ништо не се плаќа, а? – викна Гане.
- Те молам, дај ми го.
- Кур ќе ти дадам.

На Гане не му беше право што само гледав. Знаев дека такви работи не се случуваат секој ден. Нивното траење е ограничено со тоа што се прават во тајност. Се лутеше што сум различен. Запали цигара. Сега во темнината, освен неговите очи, сјаеше и жарот. Се прашував како да го повратам угледот меѓу другарите. Така стуткани, во чадот, изгледаа небаре се од едно парче.

9.

По настанот во подрумот станавме уште поочајно поврзани. Струната што ме врзуваше за другарите се затегна, но не пукна. Ако се изземам јас, кој го пишувам ова (еден кој диктира и еден кој пишува), ја сочувавме тајната. Излезе дека се срамиме и во име на Даниел.

Гане, кој претпочиташе драмски да се изразува, рече дека сме го вовеле Даниел во живот, а јас, дека можеби е точно, ако животот од тоа се состои.

- А од што?
- Од дупење в газ.

Едно време никој не стапнуваше во подрумот, освен нас. Се прашував чуму ни е катче во кое никој не сака да влезе. Даниел беше во Париз и во Виена и се врати со боја на косата каква дотогаш немавме видено. Имаше кожени панталони и чевли што чкрипат кога чекори. Ни се допаѓаше повеќе од кога било.

- Дали од тогаш станавме педери? – се интересираше Јоне.
- Јок, само ти – реков.

Се радувавме небаре тој во Париз и во Виена доживеал не-

што и за нас. За тие градови единствено знаевме дека се некаде, на географската карта. Во тоа време за мене светот се состоеше од четири улици што се вкрстуваа правејќи квадрат. Сè што ќе залуташе во тој квадрат од густо збиени згради го сметавме за нешто свое. Тука куќите наликуваа на заби, а ние на кариес.

10.

Во такви размислувања ме затече зимата. Гледав преку прозорецот и очајував. Размислував колку е тешко да си човечко суштество; постојано мораш да си свесен за нешто. Во сè гледав причина да бидам тажен и мал. Го достигнав татко ми во височина, па стана незамисливо да се плашам од него. Тој се одушевуваше што сум толку висок. Ги пипкаше моите мускули и загрижено нишаше со главата. Бев премногу развиен за некој кој беше замислуван како иден адвокат.

– Што би сакал да бидеш? – замислено прашуваше.

– Ништо.

– Како ништо?

– Така убаво.

– Па мора нешто да се биде.

– За жал, да.

Во тој миг пладневната тишина почна да ја пара сирената на пожарната. Си замислив црвен, сјаен камион со скали на покривот и со сплет дебели црева од кои капе вода. Не беше обврзан ништо да почитува, освен брзината на движење. Семафорите се таму само низ нив што побргу да пројури со завивање што ја смрзува крвта.

– Тогаш, пожарникар.

– Пожарникар?

– Ммм-да. Оној што стои на задната пречка и ита да им помогне на луѓето.

Си замислував како им помагам на луѓето додека гори оган. Ме возбудуваше и вжештена рингла, а камо ли пламен што фучи и секој миг со својата форма потсетува на нешто друго. Сакав кога

нешто се пржи, се пече и те предизвикува да му се доближиш. Некои во мислите ги спасив, а некои ги оставив да го нахранат пламенот (баби во најлон комбинезони). Од пенџерињата рипаа жени и величествено се виореа со фризуриите во пламен. Наликуваа на комети. На една прекрасно градена девојка ноќницата ѝ беше изгорела и ја беше оставила гола. Ги подаваше рацете кон мене кому помагањето му беше преминало во манија. Под стомакот ѝ блескаше прекрасно разбушавено килимче. Се плашев дека ќе се потрошат оние на кои им е потребна мојата помош.

11.

Уште тогаш насетував дека желбата да бидеш ништо е некаква цел, а можеби и повеќе од цел. Немав слушнато за нирвана, но го насетив покусиот пат до неа. Наместо на животот да му се поставам како препрека, се стопував со него. Го присвојував секое негово делче во замена за оној еден свој. Бев сè и ништо. Што е најважно, бев и нечие дете. Син кој до бесвест може да јаде и да спие. Единствена обврска му е да биде здрав и малку среќен – ако може.

Не бев баш сосема ништожен, штом знаев како се викам и што ми се допаѓа. Тоа што сум згоден не се вбројуваше во заслуги. Во битката што ја водат родителските и прародителските гени го добив она што веднаш се забележува: височина и сила. Идеален однос меѓу рамениците и колковите. Мускулите требаше само малку да ги вежбам за да ги одржувам во будна состојба. Капка сила и здравје, слој страст и ронка ум, со ветрот што дувка во правец на ведрите и празни години што одсвонуваат од потребата со себе сенешто да повлечат – така би можел да се опише дијаграмот на моето пубертетско и постпубертетско доба. Не знаев како е кога поради нешто се грижиш. Удобниот живот ми беше познат до одвратност. Се чудеа како некои можеа да ми завидуваат што живеам така. Имаше еден чичко Мирко кој постојано ме гледаше. Чичко Мирко беше скулптор. Кога ќе му снемаше пари, лиеше бисти на другарот Тито и ги продаваше по фирмите. Уживаше во по-

гледот на секој што е млад. Прашуваше зошто младите постојано не се смеат.

12.

А тогаш на Лука му се случи нож – и тоа в срце. Се стресовме небаре сите нè прободете. Облековме најубаво што имавме и отидовме на погреб. Бевме чисти, тажни и неверојатно изненадени што еден од нас повеќе го нема. Чистотата и тагата некако го сменија и хемискиот состав на душата на Гане. Стана подобар. Никој не беше свесен дека Лука е мртов, освен попот и мајката на Лука. Сознанието дека го нема уште не беше стигнало до нас. Заговорените очи не беа доволни да го сметаме за мртов.

Беше студено и попот пееше низ нос. Од устата му чадеше како од чајник. Мајката на Лука пиштеше и со тупаници се удираше по градите. Сакаше по Лука да скокне во гробот. Удираше во ковчегот и гребеше по него. По звукот се препознаваше дека од внатре е полн. Секаше со очите кон оние што ќе продолжат да живеат. Јасно се чувствуваше дека наместо својот син во гробот замислува некој од нас. После Лука, јас бев најкрупен, така што Лале, Зоне, Чива и Гане се стуткаа зад мене. Меѓу мене и мајката на Лука немаше ништо освен дупката и ковчегот. Среќа што погледот не убива.

Очувот на Лука од џебот извади огромно шамиче на коцки и се исекна. Тоа што мајката оплакува и се кине, а очувот труби низ нос, мене ми се стори грозно. И јас спаѓав меѓу оние луѓе до кои тагата доаѓа одоколу. Никогаш, како некои, не ме зграпчува одеднаш.

Од сите кои ги познавав, Лука беше најсилен. Ме чудеше што една таква сила живее покрај мене и се досадува. Додека ние пушевме и плукавме, правејќи по тротоарот хиероглифи од плуканици, Лука правеше склекови. Во дворот имаше една карпа што ја тркалаше од едната на другата страна. Можеше дури и малку да ја поткрене. И дрвото во дворот го искористи за набивање сила: се бесеше на гранка и се креваше на мускули. Понекогаш ќе му се

придружев, да потврдам дека и јас сум силен. Снагата кај Лука се разви на штета на другите особини, па и на говорот. Молчеше и беше тука. Знаеше да мирува подобро од сите. Лука беше некој врз кого ги одморав очите.

– Зошто не бевме со него? – тагуваше Зоне.

– Можеби ќе останеше жив.

– Што можеш, се уплашил човекот, па го убил.

– Можел да побегне, не да убива – се досетив.

– Лука го нападнал во неговиот крај. Да побегнел, би морал да се сели – рече Гане.

– Но Лука нападнал голорак!

– Кој му е крив.

13.

Пред смртта на Лука опасноста во нашиот крај се сведе на жалосна мерка. Не знаевме од што да ја создадеме. Луѓето се плашеа од нас, но некако по навика. Сакавме подалеку од нашето коше да покажеме какви сме.

Шест трамвајски станици понатаму живееше еден фраер наречен Крап така го викаа зашто устата постојано му е отворена и никогаш не трепка. Формирал банда од браќа и од први роднини и секого од членовите по еднаш го претепал. Тоа беше еден вид иницијација на која Крап случајно наишол. Наместо да го спознае ближниот, тој го тепал, а потоа го тешел. Не беше срамно да добиеш ќотек од Крап. Членовите од бандата со гордост прераскажуваа како тепа Крап. Два месеца тренирал бокс, еден месец карате и џудо и најмалку по петнаесет денови сите познати боречки вештини во Белград. Кога ќотекот ќе го занесеше, тоа насобрано знаење се претвораше во мешаница во која имаше и касање. Во локалните кругови добиваше на важност и со тоа што носи и нож. Еднаш, со тој нож, на ангорската мачка на девојката која го напушти, ѝ ја исече опашката и ја остави на прагот, друг пат долж целата улица ја излупи кората од дрвјата (до каде можеше да дофати) зашто птиците од горе какале по него. Дрвјата почнаа

да се сушат. Тие имаат величествена особина и мртви да останат исправени. Две години, секогаш кога ќе поминев таму, се потсетував колкав кретен е Крап. Еден ден на тие исправени трупови, со помош на пожарничарски скали, се искачи толпа луѓе. Со моторни пили првин ги исекоа гранките, па стеблата. Со сајли ги влечеа на која страна да паднат. Цели два дена траеше овој колеж полн крцкање, кршење и завивање на мотори. Пилите сладострасно гризеа до сржта од дрвото и гладно пелтечеа. Никогаш дотогаш се немав сретнато со толку ништожен повод и толку голема последица. Цел еден стар дрворед исечен заради какање на птици, меѓу кои некои убаво пееја. Без дрвја и без птици, улицата стана ќелава. Одбегнував да поминувам по неа.

14.

Јоне се врати од извидница, повеќе изненаден, отколку уплашен.

– И тие се на едно коше, да ги ебам!

– Колкумина се?

– Не знам, не броев.

– Па преброј ги, мајмун еден!

Кога се врати, од носот му течеше крв. Ракавот му беше скинат, а окото натечено. Малку поткуцуваше. Ако за некого можеше да се рече дека е добро претепан, тогаш тоа важеше за Јоне.

Јоне плукаше крв. Беше импресиониран од бојата на својата плунка и полн презир спрема оние кои го тепале. Дотогаш веќе се беше навикнал да добива ќотек. Сите, со помалку или со повеќе жар, ја имаа испробано силата врз него; дури и јас, кој не бев вистински силеџија. Претпочитав да чекам некој да ме предизвика, па да покажам кој сум. Тоа чекање понекогаш наликуваше на демнење од заседа. Кога со месеци никој немаше да ме предизвика, ќе се разболев.

Јоне ретко кога паѓаше додека го тепаш. Беше еластичен. Се виткаше под ударите и ги впиваше како вреќа за бокс. Не можеше да го скршиш зашто се извиваше. Се прилагодуваше на начинот

на кој го тепаш. Имаше чпртав нос и издадена брада, а очи ситни и спуштени надолу. Образите му беа длабнати и млитави, создани во нив да се смести тупаница. Сè што по сеќавање набројав небаре зборуваше: удри, удирај, не жали. И без тоа тој изгледаше кутро и недовршено, а камо ли во ваква состојба. Да не беше Јоне, ретко кога ќе се смеевме. Го викавме Мрсул.

– Рекоа ли нешто?

– Да.

– Што?

– Да ви ебат мајката во питка.

– Мислиш во пичка, мајмун еден.

– Мислам.

– А?

– Да ти го акнам.

– Види го! – извика Гане – Уште се прави духовит. И на мојата Драгица ли, а?

– Прво на неа.

– Уф, да ти ебам мајката глупава, ти баш сакаш да те мачкам по бетон.

Гане подрипна во стил на кунг-фу борец и со нога го удри Јоне во градите. Јоне падна. Едно време само на празно ја отвораше устата. Никој не се загрижи. Се знаеше дека после неколку обиди ќе почне да дише. Гане се расчекори над него и го чекаше првото вдишување со тупаница на готовс. Не беше фер да го тепа додека се бори за воздух. АГХАУУ, се слушна, а веднаш потоа ПЛУС ПЛАС ПЛУС.

15.

Единствената добра особина на Гане беше таа што ја сака мајка си. Ако не е така, Гане би бил идеално зол. За малку, во таа смисла, да стане совршен. Поголемиот дел од денот мајка му, во друштво со лимон-жолтата канарка, го чекаше да си дојде дома. Таа огромна, мека жена, се однесуваше небаре единственото нешто што е важно е тоа што го родила Гане. Да го храни и да го пере